

мираме. Звънливо бръмчи не само пропилерътъ, още по-силно иде шумътъ отъ мотора, ту задавено и глухо, ту изведнъжъ тревожно и гръмко. Вече по тоя голѣмъ шумъ, и по самия силуетъ на аероплана — твърде голѣмъ, съ леко превити назадъ криле, като на орелъ — по тежкия, но увѣренъ и величественъ полетъ — ние преди още да видимъ чернитѣ кръстове познаваме, че това е „Слънчова птица“ — единъ отъ голѣмитѣ наши аероплани.

Свечеряваше се. Слънцето бѣше залѣзло и между Тасосъ и Дебели-балканъ небето цѣло бѣше огненочервено. Ниско срѣдъ това сияние чернѣеше се като назжбена стена високата гора около Кара-Су. Морето бѣше тихо, сивобѣло като матово сребро. Ясно и съвсемъ близо се виждаше сега исполинскиятъ конусъ на островъ Самотраки съ бѣли облаци около върха му. Срѣдъ ведрата и дълбока лазуръ тия облаци стояха не на небето, а ниско и хоризонтално, неподвижни, гжсто напластени бѣли кълба, сякашъ стадо овце, приютени преди нощта. Полето и бръгътъ потъмняваха, но небето бѣше още високо и свѣтло и лекъ пурпуръ играеше по бѣлитѣ облаци и надолу въ огледалото на морето.

Параходътъ стоеше на предишното си мѣсто. Като малка черна точка аеропланътъ